

По хотелитѣ и ханищата никждѣ свободна стая не намѣрихъ и за туй рѣшихъ да прѣнощувамъ при опълченския обозъ, който бѣше расположенъ на лѣвия брѣгъ на р. Янтра по къмъ югъ отъ града, ако и да ми се искаше, слѣдъ всичко прѣкарано, да се расположа нѣкъждѣ по охолно за нощуване. Моето желание, обаче, се изпълни. Едва що бѣхъ се опѣтилъ къмъ обоза, когато ме срѣцна търновченина П. съ когото бѣхъ се запозналъ при първото си идване въ Търново. Щомъ чу, че не съмъ можалъ да намѣря квартира и че ще нощувамъ при обоза, П. ме покани любезно у дома си и азъ приехъ поканата му съ благодарностъ. Но и въ тоя случай, азъ трѣбваше пакъ да отида при обоза, за да си оставя тамъ коня и да прѣдамъ на Капитанъ Орѣшкова заповѣдта, незабавно да испрати офицерскитѣ вѣщи въ Габрово, кждѣто да прѣмѣсти и обоза. Капитанъ Орѣшкова, обаче, не заварихъ тамъ.

Вечерята, въ домътъ на П., азъ бѣхъ посрѣцнатъ твърдѣ радушно отъ домакина и старата му майка. Послѣдната се оказа твърдѣ весела, добродушна и разговорлива жена.

Стаята, въ която ме поканиха, бѣше чиста и по български хубаво наредена. Въ сжщностъ наредбата бѣше скромна, но менъ ми се много хареса, именно, защото въ нея всичко бѣше българско.

— Я ни разкажете, какви новини има кждѣ васъ! Скоро ли войскитѣ пакъ ще тръгнатъ напредъ? ме запита домакинята и, безъ да чака отговоръ, продължи: Ами ний тукъ страшни дни и часове прѣкарахме слѣдъ заминаването на опълчението!

И баба П., често прѣкъсвана, то отъ синътъ си, то отъ дѣщеритѣ си, разказа за ония страхове и ужаси, съ които биле обхванати жителитѣ на Търново и околността му когато се разнесли слухове за поражението на рускитѣ войски при Плѣвенъ и Стара-Загора

— Извѣстието за несполуката на Българското опълчение при Стара-Загора, особенно, силно ни наскърби, се обади едната отъ дѣщеритѣ на домакинята.